

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

3. tromesečje 2013

Adventističk svet I

Pregled

Početak pokreta

SPECIJALNO KOMEMORATIVNO IZDANJE

Adventistička istorija

Isticanje početaka u organizaciji Adventističke crkve

Pregled 3. tromesečje 2013

PRIČA SA NASLOVNE STRANE

Početak pokreta 6

■ Božji sat pokazuje da je vreme da se otkrije Njegov plan

Alis R. Vorhajs

■ Pokret počinje da deluje

Bendžamin Bejker

■ Sve bliže organizaciji

Stenli D. Hikerson

■ Konačni dogovor

Alberto R. Tim

POGLED U SVET

Ko smo mi? 12

Ted Vilson

Naš identitet određuje našu misiju.

BIBLIJSKO PROUČAVANJE

Posle 2000 godina, još uvek čekamo 15

Mark Finli

Uvodna reč 3

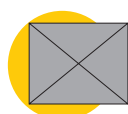
IZVEŠTAJ IZ SVETA

Prikazan snimak porodice zatvorenog pastora u Togu 3

BIBLIJSKA PITANJA

Hrišćansko jedinstvo 5

Angel Manuel Rodriges

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

Početak pokreta

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Pomoćnik urednika

Klod Ričli

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjong Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsednik; Bendžamin D. Šoun, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdli; Daniel R. Džekson; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Majkl Rajan; Ela Simons; Mark Tomas; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Akeri Suzuki; Kenet Ozborn; Guimo Sung; Čun Pjong Duk; Han Suk Hi

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Lael Cezar, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Mark A. Kelnor, Kimberli Lust Maran

Urednici u Seulu, Korea:

Čun Pjong Duk; Čun Jung Kvon; Park Džaj Man

Onlajn urednik

Karlos Medli

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Rejčel Dž. Čajld

Pomoćnik za uvodnu reč

Marvin Torp-Baptist

Pomoćnik urednika

Đina Valen

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Kenet Ozborn; Huan Prestol; Klod Ričli; Akeri Suzuki

Po službenoj dužnosti:

Robert Lemon, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn:

Džef Dever, Fatima Amin

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Robert Lemon, G. T. Ng, Giljermo E. Biadi, Armano Miranda, Pardon K. Mvansa, Majkl L. Rajan, Blazius M. Ruguri, Bendžamin D. Šoun, Ela S. Simons, Alberto C. Gulfan, Erton Koler, Li Jirong, Izrael Leito, Džon Ratinaraj, Paul S. Racara, Bari Oliver, Bruno Vertalier, Gilbert Vari, Bertil A. Viklander

Piscima:

Rado prihvatamo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Veb sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

Časopis Adventistički svet — Pregled izlazi tromesečno.

2013, № 3

Na osnovu izveštaja, tog četvrtka ujutru pre 150 godina bilo ih je samo 20 – svi muškarci i svi Amerikanci. Skoro svi delegati bili su propovednici, osim dvojice pastora laika.

Od te dvadesetorice, trojica su napustila Crkvu u narednih deset godina. Druga trojica su tokom jednogodišnjeg mandata služili kao predsednici organizacije koju su osnovali. Dvojica su radila kao urednici časopisa Advent Review and Sabbath Herald (sada Adventist Review), sestrinski časopis Adventist World-a. Svi oni mučili su se sa finansijskom situacijom, i u ličnom životu i u crkvi koju su osnovali.

Crkvena struktura koju su ustanovili ne samo da se održala već je doživela i napredak, dok se ostalo skoro sve promenilo. Muškarci su sada u manjini, čineći manje od 40 procenata vernika crkve, od čega je 6 posto Amerikanaca. Propovednici i svi drugi zaposleni zajedno čine manje od 2 posto svih vernika. Godišnja vrednost desetaka i darova koje daruju vernici crkve prelazi jednu milijardu američkih dolara, dok je vrednost crkvenih zgrada, bolnica, škola i misionarskih projekata još veća.

Iako je nekoliko „oblasti“ već postojalo pre sastanka održanog 21. maja 1863. godine, adventisti su i tada i u narednim generacijama ukazivali na taj četvrtak kao dan nastanka Crkve, koja sada postoji širom sveta. Ona deluje u više od 200 zemalja, broji više od 17 miliona krštenih vernika i podržava najveći protestantski obrazovni, medicinski i izdavački sistem u svetu. Takođe, milioni ljudi smatraju sebe delom ovog svetskog pokreta budući da su ili članovi porodice ili prijatelji vernika.

„Uticaj ovog sastanka ne može da ne bude dobar“, zabeležio je tridesetjednogodišnji Juraja Smit, izabrani sekretar Generalne konferencije, samo pet dana posle sastanka. Njegova pažljiva predviđanja sada se čine suviše skromna: Bog tako blagosilja Hrišćansku adventističku crkvu da se sada svakoga dana Crkvi pridruži više osoba nego što se krstilo na dan Pedesetnice.

Dok budete čitali izveštaje o Božjem vođstvu u ovom specijalnom izdanju časopisa Adventist World, ne zaboravite kako Bog s malim stvarima – udovičinom zdelom brašna i krčagom ulja, pet glatkih kamenova iz potoka, ili pet hlebova i dve ribe – može da uradi nezamislivo velike stvari.

Bil Not

Bill Kauts

IZVEŠTAJ IZ SVETA

Prikazan snimak porodice

zatvorenog pastora

u **Togou**

Novi video snimak porodice adventističkog pastora zarobljenog u Togou objavile su crkvene vođe na Jutjubu u aprilu 2013. godine, što je najnoviji korak u naporu da se prikupe potpisi i uputi molba vladi za njegovo puštanje.

Crkvene vođe su izjavile da je video snimak deo stalnih diplomatskih napora da se postigne oslobođenje Antonia Monteira, koji je pritvoren na osnovu neosnovanih optužbi.

Takođe su kazali da se nadaju da će prikupiti milion potpisa za peticiju, koja će biti podneta vladinim zvaničnicima.

„Hrišćanska adventistička crkva prvi put objavljuje slike njegove supruge i porodice kako bi vernicima i društvu širom sveta predočili važnost potpisivanja onlajn peticije“, rekao je Vilijams Kosta, sekretar za odnose s javnošću pri Generalnoj konferenciji.

„Oni su deo naše porodice i želimo da ljudi razumeju koliko pate jer im nedostaje suprug i otac“, rekao je Kosta. „Pozivamo sve vernike i one koji podržavaju pravdu da se pridruže potpisivanju peticije.“

Peticiju i video snimak možete pogledati na vebajtu pray4togo.com.

Monteiro se nalazi u zatvoru više od godinu dana. Vladini zvaničnici Togoa odbili su prošlog meseca petu molbu Hrišćanske adventističke crkve za Monteiroovo oslobođenje, kako saznajemo od advokata iz Sahel unijske misije, koji radi na tom slučaju.

Monteiro je pritvoren zbog optužbe da je izvršio ubistvo, nakon što ga je državljanin Togoa optužio, kao i još dvojicu hrišćana, od kojih je jedan takođe adventista, da je učestvovao u navodnom kriminalnom lancu koji se bavi prodajom krvi. Svedok je ranije priznao ubistvo dvadesetak devojaka, tvrdeći da je samo izvršavao naređenja.

Međutim, svedok ima dokumentovanu istoriju o mentalnoj nestabilnosti i njegova izjava se smatra nepouzdanom, izjavio je predstavnik Nacionalne komisije za ljudska prava u Togou.

Dokazi i svedočenje dodatno ukazuju da je izjava kojom je Monteiro umešan u ovaj slučaj bila data pod prinudom.

Crkvene vođe su izjavile da je svedok upoznao pastora Monteiroa prilikom jedne njegove službene posete.

Poreklom sa Zelenortskih ostrva, Monteiro je od 2009. radio kao sekretar Odeljenja za subotnu školu i ličnu službu u Sahel unijskoj misiji, čije se sedište nalazi u gradu Lome. Nakon policijskog pretresa Monteirovog doma i sedišta mesne crkve ubrzo nakon hapšenja

ŽENINA MOLBA: Mandalena dos Anjos, supruga zatvorenog pastora Antonia Monteira, govori pred kamerama o razdvojenosti porodice u Togou. „Nikada nismo bili tako dugo razdvojeni“, istakla je ona.

Nastavak na sledećoj strani ►

nisu pronađeni dokazi da je povezan sa slučajem.

Crkvene vođe su izjavile da je pritisak javnosti da se reši niz ubistava verovatno osujetio njegovo oslobađanje. Pre Monteirovog hapšenja, grupe za ljudska prava i lokalna ženska koalicija optužili su policiju Togo da ne ulaže dovoljno napora da reši zločine.

Izveštava Adventist News Network

Vilson posećuje Mađarsku tokom proslave stogodišnjice Hrišćanske adventističke crkve

Hiljade adventista i prijatelja u Mađarskoj pozelelo je dobrodošlicu predsedniku Generalne konferencije Tedu Vilsonu prilikom njegove posete, koja je ujedno bila i poslednja stanica u okviru desetodnevne pastoralne posete Evropi u martu.

Susret s vernicima: Predsednik Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve Ted Vilson, levo, i njegova supruga Nensi, u sredini desno, razgovaraju s vernicima mesne crkve u Mađarskoj nakon proslave stogodišnjice od osnivanja zvanične crkvene organizacije u toj zemlji.

Vilson je posetio Mađarsku tokom proslave stogodišnjice nekadašnje crkvene Dunavske unije, koja je kasnije dobila naziv Mađarska unija.

Adventizam se prvi put pojavio u Mađarskoj tokom 1860-ih, kada je M. B. Čekovski, katolički sveštenik iz Poljske, koji je postao adventista, proširio grupu onih koji su svetkovali Subotu iz Švajcarske u Mađarsku i druge delove Evrope.

Prilikom proslave godišnjice 17. marta otvoren je projekat Velika nada u Mađarskoj. Crkva na svetskom nivou postavila je cilj da pruži „nadu svakom domu“, podstičući vernike da dele knjigu „Velika borba“ prijateljima i susedima.

„Ovde nije reč o tome šta Crkva može da uradi, već šta vernici mogu da učine da pruže „nadu svakom domu“ u Mađarskoj“, objašnjava Tamas Oksai, predsednik Mađarske unije.

„Velika nada“ je savremena adaptacija knjige „Velika borba“, iz pera jednog od osnivača Crkve Elen Vajt, koja govori

Levo: ČLANOVI SASTANKA: predstavnici Hrišćanske adventističke crkve susreli su se s mađarskim vladinim zvaničnicima da razgovaraju o zaštiti prava verskih manjina. U sredini levo: Gjorgi Holvenji, mađarski ministar vera, s dva pomoćnika. Desno: Tamas Oksai, predsednik Mađarske unije; predsednik Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve Ted Vilson, i Bertil Viklander, predsednik Transevropske divizije.

Desno: SUSRET SA VERNICIMA: Predsednik Generalne konferencije Ted Vilson, levo, i njegova supruga Nensi, u sredini, razgovaraju sa članovima mesne crkve u Mađarskoj nakon proslave stogodišnjice crkvene organizacije u toj zemlji.

o ljudima koji su kroz istoriju bili verni Bogu, kao što su Valdenžani i druge male grupe koji su sačuvali autentični oblik hrišćanstva tokom srednjeg veka.

„Hrišćanska adventistička crkva je Božja poslednja Crkva ostatka“, naglasio je Vilson. „Bog priprema svoj narod za svoje neobično delo, i mi smo pozvani da ljudima oko nas pokažemo Isusovu ljubav na prihvatljiv način. Pođimo sa ovog mesta puni nade u budućnost.“

Popodne su se Vilson i delegacija adventističkih zvaničnika iz Mađarske i Transevropske divizije susreli sa Gjorgom Holvenjijem, državnim ministrom vera i nacionalnih manjina.

Vilson je ukazao na broj od 17 miliona vernika jedne globalne protestantske denominacije, zahvalivši se mađarskim zvaničnicima na njihovom uloženom trudu u promovisanju verske slobode u zemlji.

Sastanak je održan godinu dana nakon što su zakonodavna tela u Mađarskoj donela odluku da se obnovi zvanični status Hrišćanske adventističke crkve u zemlji. Ovaj potez je usledio posle nekoliko meseci neizvesnosti nakon što je sporan „Zakon o crkvama“ donet 2011. godine, kada je ukinuta registracija 300 manjinskih verskih zajednica, među kojima je bila i Hrišćanska adventistička crkva. Crkvama je upućen poziv za ponovno podnošenje

zahteva za dobijanje zvaničnog statusa pod mnogo strožim uslovima. Vlada je izjavila da je taj zakon deo većih napora da se takozvane verske grupe spreče da traže prava i privilegije koje su date zvaničnim crkvama.

Tokom sastanka Holvenji je iskoristio priliku da podseti na obavezu Mađarske da štiti prava verskih manjina. „Vladina namera nije da isključi neku grupu iz verskih aktivnosti u zemlji“, izjavio je Holvenji, naglašavajući ključnu ulogu Međunarodnog udruženja za versku slobodu u zaštiti slobode veroispovesti širom sveta.

Hrišćansko jedinstvo

*Možete li reći nešto o
jedinstvu u crkvi? Tužna sam
zbog mnogih neslaganja koja
vidim u crkvi.*

Razumem
vašu zabrinutost.

Međutim, ne
zaboravite da se
u crkvi nalaze i
pšenica i kukolj, i da
je važno težiti jedinstvu
uprkos napetom stanju koje vlada.

Jedinstvo crkve je duboko ukorenjeno u jedinstvu
samoga Boga, čije je delo stvaranja jedinstveno u
funkcionalnom i strukturalnom smislu.

Kao Tvorac, On je bio središte oko koga je sve pronalazio
razlog svog postojanja. Stoga, sve stvoreno do određene mere
odražava Božje jedinstvo. Greh je naneo štetu delima stvaranja
odvajajući ih od njihovog središta. Ostavljeni bez njega, ljudi su
pronašli središte u sebi samima, što je donelo strašne posledice.

Razmotrimo ovaj problem, kao i Hristovo delo obnavljanja
jedinstva ljudske rase i univerzuma.

1. Ljudska složnost u grehu: Odbacivanje Boga uveliko je
dovelo ljude do jedinstva u grehu, jedinstva u pobuni protiv Boga
(Rimljanima 1,18-3,18), jedinstva u bezakonju (5,12), jedinstva
u smrti (5,17a.21). Oni dele zajednička iskustva, stavove, i za-
jedničku sudbinu. Očigledno, to nije pravo jedinstvo. U stvari,
otuđeni jedni od drugih, oni žive u mahnitoj potrazi za samo-
ostvarivanjem i samoočuvanjem. Svaka osoba postala je središte
sama sebi, u napetosti i sukobu sa svima ostalima (Galatima 5,19-
21). Ljudi se udružuju iz posebnih razloga očekujući neku ličnu
dobit, ali kada se ta očekivanja ne ostvare, dolazi do otvorenog
sukoba. Ta podeljenost je prirodno stanje ljudskog srca. Ego
nije dovoljno snažan da nas održi u zajedništvu. Gledajući sebe,
pronalazimo napetost, nerešena pitanja i bivamo frustrirani u
želji da uradimo ono što je dobro (Galatima 5,16.17; Rimljanima
8,6-8). Ego je u sukobu sa samim sobom, onemogućavajući nam
da objedinimo sopstveno postojanje.

2. Jedinstvo u Hristu: Božje jedinstvo se pokazalo u ličnosti
Njegovog Sina: „Otac i ja jedno smo“ (Jovan 10,30). Svojim
otelovljenjem Isus je ponovo ujedinio ljude sa Bogom, stvarajući
središte oko koga pokajani grešnici postaju jedno u Njemu, u
Ocu (17,21), u Svetom Duhu (Efescima 4,4), i jedni sa drugima
(1. Petrova 3,8.9). Hristos je obezbedio objedinjujuće središte
sopstvenom ličnošću i svojim radom. Njegov je plan da obnovi
jedinstvo u čitavom univerzumu mireći sve sa sobom (Kološanima
1,20). On već ujedinjuje pokajane grešnike sa sobom u crkvi, koja

je Njegovo telo, jedan nepodeljeni organizam (Efescima 2,12-
16). Oni se putem krštenja pridružuju novom čovečanstvu
koje nije podeljeno, već je u jedinstvu s Njim, koji je njihovo
pravo središte. Crkva je vidljivi izraz uspešnosti Hristovog dela
pomirenja na Zemlji. Njeno jedinstvo otkriva da nas Sin miri
sa Ocem (Jovan 17,21.23). Bez jedinstva Crkve, Hristovo delo
pomirenja ne bi imalo neophodnu verodostojnost na ovoj
Zemlji. Samo u Njemu i kroz Njega mi možemo biti, i ostati,
jedno.

3. Vidljivost jedinstva u Hristu: Jedinstvo u crkvi je
istovremeno i sadašnja stvarnost i zadatak koji treba ostvariti
silom Svetoga Duha. Naše jedinstvo u Hristu izražava se i
neguje unutar Crkve kroz našu zajedničku **vest**, zajedničku
misiju, zajednički **način života**, i našu **organizovanu** za-
jednicu vernika u celom svetu. Mi imamo „jednu veru“ koja
otelovljava vest spasenja u Hristu na završetku kosmičkog
sukoba i mora biti sačuvana (Efescima 4,5; Otkrivenje 14,6-8;
2. Timotiju 1,13.14). Ta **vest** je izražena unutar Hristovog dela
u kosmičkom sukobu, pružajući nam zdrav, biblijski pogled
na svet (Otkrivenje 12). Mi imamo zajedničku **misiju** koja će
pripremiti svet za dolazak našeg Gospoda (10,11; 14,6-12).
Naše jedinstvo u Hristu pokazuje se hrišćanskim načinom
života (Efescima 4,1-3). Pošto je Hristos središte našeg života,
mi usklađujemo sebe s nebeskim **načinom života**. **Naše
jedinstvo je vidljivo u organizovanoj** strukturi Crkve koja
omogućava misiju Crkve u svetu (1. Korinćanima 12,12-25).

Sve ovo ne samo da oslikava naše jedinstvo u Hristu, već
neposredno utiče da se držimo zajedno kao jedan narod, Božji
narod.

Angel Manuel Rodriguez

radio je kao pastor, profesor i teolog; sada je
u penziji i živi u Teksasu.

POČETAK POKRETA

Božji SAT

pokazuje da je vreme da se
otkrije Njegov plan

Alis R. Vorhajs

1843–1847.

Božji sat je usklađen s Njegovim vođstvom u svetskim događajima još od Stvaranja! Svaki put kada se za to javila potreba od vremena patrijaraha i proroka do Isusovog rođenja, Bog je uvek imao verne vesnike sa zadatkom da objave „istinu za sadašnje vreme“. Pri kraju osamnaestog i početkom devetnaestog veka došlo je vreme da Božji sat ponovo počne da otkucava!

Izabrani novi vesnici

Iz svog doma u Lou Hemptonu, u državi Njujork, baptistički propovednik Vilijam Miler objavio je da će se proročanstvo o 2300 dana/godina iz Danila 8,14 ispuniti 1843. ili 1844. godine. Osetio je odgovornost da čitavom svetu objavi da Isus uskoro dolazi. U Mejnu, prihvativši Milerovu vest u januaru 1843, dvadesetjednogodišnji učitelj Džejms Vajt napustio je očev dom na pozajmljenom konju, kako bi započeo

posao propovedanja objavljujući „sadašnju istinu“.

Rejčel Ouks Preston, baptistkinja sedmog dana, podelila je svoje uverenje o važnosti sedmog dana Subote s pastorom Frederikom Vilerom iz Vašingtona, u Nju Hempširu. Uskoro je mala grupa adventista milerita počela da proučava o Božjem svetom danu. Pomorski kapetan u penziji Džozef Bejts iz Ferhejvena, u Masačusetsu, čuvši za „sadašnju istinu“ koju je ta grupa širila, takođe je posvetio svoj život propovedanju te vesti. Skoro pola miliona ljudi u severnoistočnim američkim državama, koji su očekivali skori Isusov dolazak, celim srcem su prihvatili i radosno širili vest da je 22. oktobar 1844. godine upravo datum Isusovog dolaska. Kada je taj dan prošao bez ikakvih nagoveštaja da će Isus doći, njihova radost pretvorila se u tugu i očajanje. Mnogi su prodali svoje farme, prekinuli svoje

poslove u željnom iščekivanju da idu kući sa svojim najboljim prijateljem, Isusom. Sada su morali da se suoče s porugom, da pokušaju da nastave dalje, i da se pripreme za još jednu hladnu zimu na severu. Jedan od tih razočaranih vernika bio je Hiram Edson iz Port Gibsona, u Njujorku.

Edson je pozvao svoje prijatelje da mu se pridruže u molitvi kako bi od Boga dobili odgovor zašto Isus nije došao kada su očekivali. Već sledećeg jutra, dok je Edson prolazio poljem kukuruza kako bi ohrabrio druge razočarane vernike, primio je otkrivenje da je Isus ušao u najsvetije mesto u nebeskoj svetinji da završi svoje delo pomirenja zbog ljudskog greha pre svog Drugog dolaska. Dalje proučavanje Jevrejima poslanice 8. i 9. poglavlja razjasnilo je novu „sadašnju istinu“.

Decembra 1844. godine, sedamnaesto-godišnja Elen Harmon iz Portlanda, u Mejnu, primila je viziju od Boga o grupi adventista koji putuju uskim putem od Zemlje ka Nebu. Ona je prihvatila taj božanski poziv da služi kao Njegov posební vesnik, otkrivajući drugima šta joj je pokazano.

Glasnici se ujedinjuju

Na svom putovanju Novom Engleskom tokom 1845. godine, šireći mnoge od Boga date poruke na raznim sastancima, srela je mladog mileritskog propovednika Džejmsa Vajta, koji je neustrašivo objavljivao „sadašnju istinu“ o Isusovom skorom dolasku. Njihovo prijateljstvo se razvijalo dok su

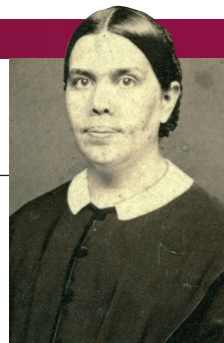
1. jun 1843: Došljakinja Trut otpočinje svoju karijeru kao aktivista u borbi protiv ropstva.

1843–1847.

1843: Mileritska ili rano-adventistička šema za 2300 dana i noći/godina.

6. jun 1844: Udruženje mladih hrišćana osnovano u Londonu.

Decembar 1844: Elen Vajt dobila prvu viziju u Portlandu, u državi Mejn.

Adventistički istorijski datumi

SVE FOTOGRAFIJE SU DOBIJENE IZ ZAOSTAVŠTINE ELEN VAJT, UKOLIKO NIJE DRUGAČIJE NAZNAČENO.

posmatrali Božje delovanje u njihovoj službi.

Džozef Bejts je sa žarom propovedao „sadašnju istinu“ o sedmom danu Suboti na svojim putovanjima. Verujući da će mala knjiga ili traktat biti korisni zainteresovanim ljudima, objavio je 1846. godine traktat na 48 stranica pod nazivom Sedmi dan Subota, večni znak.

Tridesetog avgusta 1846. godine Elen Harmon i Džejms Vajt ujedinili su se u bračnom životu i službi. Kada su u novembru iste godine Džejms i Elen Vajt i Džozef Bejts prisustvovali Adventnoj konferenciji, održanoj u Topšemu, u Mejnu, napor tri osnivača pokreta iz koga je kasnije nastala Hrišćanska adventistička crkva bili su objedinjeni!

Tokom 1847. godine ti novi glasnici radili su širom Nove Engleske, naglašavajući važnost treće andeoske vesti u adventnom pokretu. Bog je polako pripremao prave ljude da pošalju svetu Njegovu poslednju vest o milosti i spasenju.

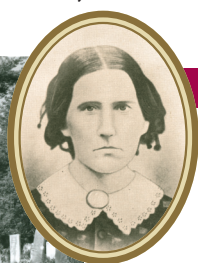

Alis R. Vorhajs,

predavač u penziji, radila je kao urednik i predsednik Službe za adventističko nasleđe. Živi u Koledždejlju, Tenesi, SAD, i posvećena je očuvanju i promovisanju adventističkog nasleđa.

1844. god: Rejčel Ouks Preston, baptistkinja sedmog dana, vodi grupu milerita u Vašingtonu, u Nju Hempširu, ka saznanju o Suboti kao sedmom danu.

Bendžamin Bejker

POKRET

počinje da deluje

1848–1853.

Zamislite vreme kada Hrišćanska adventistička crkva – koja trenutno ima više od 17 miliona vernika, 71 000 crkava i 66 000 ustanova na svakom kontinentu i skoro svakoj zemlji, koja deluje na skoro 1000 govornih područja i dijalekata – nije postojala. Zamislite malu, slabo povezanu grupu uglavnom siromašnih mladih ljudi raštrkanih širom severnoistočnog dela SAD, čija se nada u koju su sve uložili nedavno srušila, ali koji su ipak polako počeli da sklapaju sliku u vezi sa Isusovom službom, biblijskim istinama, i sopstvenom ulogom u ovozemaljskoj istoriji. Iznad svega, ne zaboravite da njima koji su iz dana u dan živeli od teškog rada, budućnost nije bila sigurna ili neminovna kako se to nama čini više od jednog i po veka kasnije.

Počeci

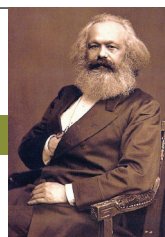
Godina je 1848. Mileritski pokret, odbrojanje prepuno žarkog propovedanja, ubrzane pripreme, posvećenog svedočenja, neumornog proučavanja i neprekidne molitve, koji se na samom vrhuncu pretvorio u neverovatno razočaranje, i dalje je bio svež u sećanju ljudi. Neki mileriti

među kojima su bili Džozef i Prudens Bejts, nedavno venčani Džejms i Elen Vajt, i drugi, otkrili su u sebi zajedničku želju da izađu iz tragedije još jači i iskreniji. Neumorno su putovali danju i noću, po hladnoći i vrućini, preko planina i dolina, više bolesni nego zdravi, da posete bivše milerite i sve one koji su bili zainteresovani za biblijske istine, sve vreme tešeći, hrabreći i poučavajući druge.

Tokom tok plodonosnog perioda, otkrivene su zanemarene istine iz Svetog pisma. One su objedinile sada sve veći pokret, predvođen vrednim i marljivim dvadesetsedmogodišnjim Džejmsom Vajtom i njegovom dvadesetjednogodišnjom suprugom Elen, koju je Bog blagoslovio silnim vizijama za usmeravanje vernika. Upravo su te istine ujedinile vernike. Otkrivanje tih istina poteklo je sa različitih i neobičnih strana: iz tri pisma upućena prijatelju koja je napisao Džordž Stors, i koja su pretočena u pamflet o tome da mrtvi nisu ničega svesni i da čekaju Hristov poziv prilikom Njegovog drugog dolaska; s polja kukuruza i bundeva gde je Hiram Edson imao viziju o posredničkoj službi u nebeskoj sve-

Februar 1848:
Karl Marks i Fridrih Engels
objavljaju *Komunistički manifest*.

1848–1853.

Novembar 1846: Važna
Adventna konferencija održana u
Topšemu, u državi Mejn.

April 1848: „Prijatelji subote“
počinju da se okupljaju širom Njujorka
i Nove Engleske na „subotnim
konferencijama.“

POČETAK POKRETA

tinji; od neumorne Rejčel Ouks Preston, baptistkinje sedmog dana, koja je objavila pravi dan bogoslužjenja Frederiku Mileru u komičnom i nenađanom susretu.

Pomno proučavanje

U proleće 1848. godine održan je prvi od skoro dvadesetak sastanaka, na kome su se vernici okupili da istražuju Bibliju i utvrde njene istine. Ova okupljanja, u ambarima, kućama i drugim mestima širom Nove Engleske i države Njujork, bila su često prožeta prepirkama, glasnim i otegnutim raspravama, na kojima su se širila čudna verovanja. Ipak, na neobjašnjiv način, da, pod uticajem providenja, na tim sastancima, koji nisu puno obećavali, počeo je da se pojavljuje doktrinarni sistem poput nastajanja slike, nalik umetničkom delu koje se postepeno ostvaruje i ulepšava kako se zajedničko razumevanje produbljuje.

Štampati, štampati, štampati

Te iste godine mlada Elen Vajt imala je viziju u kojoj joj je pokazano da će se taj još uvek slab pokret raširiti po celom svetu. Njen suprug je trebalo da „odštampa mali traktat i pošalje ga ljudima“; iako će „u početku biti mali“, postaće uspešan, svetleći poput „zraka svetlosti koji obasjavaju čitav svet“.* Ovo je izgledalo sasvim nemoguće, jer su u

vreme tog otkrivenja Džejms i Elen Vajt bili siromašni, bez svog doma, a broj vernika iznosio je oko stotinu. Ipak, njih dvoje su u julu 1849. godine poslušno objavili traktat od osam stranica pod naslovom *Sadašnja istina*, koji je preteča stotina časopisa i hiljada izdanja koja su kružila i dalje kruže planetom svakoga dana. Zahvaljujući uticaju štampane reči i sve većeg broja evanđeoskih radnika – muškaraca, žena, mladića i devojaka – pokret iz koga će nastati Hrišćanska adventistička crkva umnožio se od 100 vernika, koliko ih je bilo 1848. do otprilike 2000 vernika 1852. godine.

Organizacija ili ne?

Zbog brzog rasta broja vernika, javila se potreba za nekom vrstom organizacije. Početkom 1850-ih nije postojao nikakav sistem ili plan koji bi uspešno odgovorio potrebama vernika, vođenju finansija, odabiranju crkvenog vođstva, legalizovanju nekretnina. O toj potrebi sve se više govorilo u crkvenim časopisima, *Second Advent Review* i *Sabbath Herald*, ali rasprave su ozbiljno počele nakon što su Vajtovi počeli da se bave ovim pitanjem, jer je teret rastućeg pokreta u velikoj meri počivao na njima. Međutim, bivši mileriti, oprezni kada je crkvena organizacija u pitanju, iz koje su se udaljili i u kojoj su doživeli negativno iskustvo, opirali su

se organizovanju Crkve. Niko nije mogao da nasluti da će razarajući nacionalni rat naterati mladi pokret da se konačno organizuje i tako dobije silu da širi evanđeosku vest širom sveta.

*Elen Vajt, *Life Sketches of Ellen White*, 125. str.

Bendžamin Bejker,
doktor istorijskih nauka, radi
kao asistent arhivista u sedištu
Hrišćanske adventističke crkve
u Silver Springu, Merilend, SAD.

13. novembar 1851: Uspostavlja se telegrafska linija između Engleske i Francuske.

23. januar 1849: Elizabet Blekvel postaje prva žena u Americi sa diplomom lekara.

Jesen 1848: Sledeći viziju Elen Vajt i štetnosti duvana, čaja i kafe, Džozef Bejts podstiče vernike da ostave duvan; „Lule i duvan se šire svuda velikom brzinom... Ništa nam ne sme biti previše drago ili dragoceno da ostavimo zarad dela sada“ (R. V. Svarc, *Svetlošće ostatku*, str. 106).

Juli 1849: Počinje izdavanje Sadašnje istine (sada *Adventist Review*).

1852: Prva štamparija koju su posedovali i vodili adventisti, kupljena u Ročesteru, u Njujorku.

Stenli D. Hikerson

Sve bliže ORGANIZACIJI

1854–1859.

Čima troje vernika posmatramo Boga kako vodi svoj narod prema organizaciji između 1854. i 1859. godine.

Porodično jedinstvo: Henri Nikols Vajt (1847-1863.)

Kada je Henri Vajt imao oko deset meseci, Klarisa Bonfej preuzela je brigu o malom Henriju kako bi njegovi roditelji mogli slobodno da putuju.¹ Nekoliko meseci kasnije bio je smešten u domu Houlandovih u Topšemu, u Mejnu.² Houlandova devetnaestogodišnja ćerka Frensis brinula je o Henriju pet godina. Tokom tog perioda njegovi roditelji videli su ga samo nekoliko puta. To što ih je mali Henri jedva poznavao, predstavljalo je za njih veliku brigu.

Godine 1854. Henri se pridružio svojoj porodici u Ročesteru, u Njujorku, i tako je porodica ponovo bila na okupu. Ali pored roditelja i dva mlađa brata, Henri je delio svoj dom s velikom „porodicom“ onih koji su radili na časopisu Review and Herald. Oba njegova roditelja su neumorno radila, često 16 do 18 sati dnevno, što im

je ostavljalo malo vremena za porodični život.³

Godine 1855. Vajtovi, zajedno sa štamparskim radnicima, preselili su se iz Ročestera u Batl Krik, u Mičigenu. Ovde je, prvi put, Henri imao priliku da živi normalnim porodičnim životom. Jedna ili dve devojke su i dalje pomagale porodici u kućnim poslovima i vođenju brige oko dece, kao i bake i deke s vremena na vreme, ali Henri više nije morao da deli svoj dom sa desetinama štampara, knjigovezaca, korektora, radnika na stroju za slaganje. Njegovi roditelji su i dalje često bili odsutni na duži vremenski period, ali on i njegova braća sada su imali dom, svoj dom. Elen Vajt se seća: „Od trenutka kada smo se preselili u Batl Krik, Gospod je počeo da menja našu situaciju“⁴

Deo Božjeg plana u vezi sa crkvenom organizacijom uključivao je porodično jedinstvo i sigurnost, i dok je vodio svoju Crkvu potpunoj organizaciji, pružio je Henriju Vajtu i njegovoj mlađoj braći mesto koje su mogli da dožive kao svoj dom.

Finansijska sigurnost: Meri Džejn (Voker) Lafborou (1832-1867.)

Godine 1851. Meri Džejn Voker udala se za Džona Nortona Lafboroua. Džon je bio moler, a vikendom je održavao propovedi adventistima prvog dana. Takođe je radio i kao trgovac prozorima. Oko godinu dana nakon venčanja, Meri i Džon prihvatili su Subotu kao sedmi dan i pridružili se vernicima u Ročesteru, u Njujorku. Džon je verovao da mu je dužnost da se u potpunosti posveti propovedanju, ali se Meri brinula za njihovu finansijsku situaciju. Pomešanih osećanja, Meri se pozdravila sa svojim suprugom kada je počeo da putuje i propoveda u različitim gradovima u zapadnom području Njujorka. Uskoro je vreme razdvojenosti postajalo sve duže jer je putovao i u druge države: Ohajo, Mičigen, Ilinois i Viskonsin.

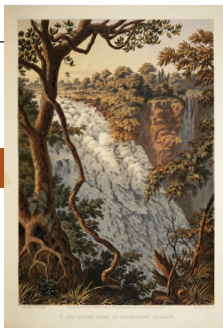
Džonova „plata“ sastojala se od kaputa, nekoliko jabuka i krompira, malo mesa i ponekog dolara. Godine 1856. razočarani i obeshrabreni, Meri i Džon napustili su Ročester i preselili se u Vaukon, u Ajovi, gde je Džon pronašao posao. Međutim, Bog je razumeo njihovu situaciju, i u dramatičnom trenutku poslao Džejmsa i Elen Vajt da ih ohrabre i vrate u službu. Merino srce bilo je dirnuto. Sva uplakana, podržala je Džona da se vrati propovedanju.

Šesnaestog januara 1859. godine crkva u Batl Kriku prihvatila je plan sistematskog dobročinstva,⁵ obezbeđujući na ta način redovnu platu pro-

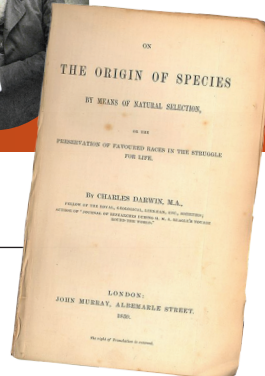
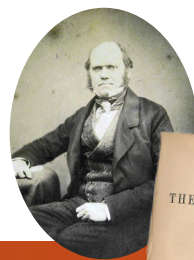
17. novembar 1855: David Livingston postaje prvi Evropljanin koji je video Viktorijine vodopade što je danas granica između Zambije i Zimbabvea.

1854–1859.

Proleće 1855: Prva adventistička kuća za sastanke izgrađena u Batl Kriku, u Mičigenu, pod imenom „Kuća molitve“.

24. novembar 1859: Engleski prirodjak Čarls Darvin izdaje O poreklu vrsta.

POČETAK POKRETA

povednicima. Bog je nastavio da vodi svoju Crkvu prema organizaciji, koja je Meri i mnogim drugim poput nje pružila finansijsku sigurnost.

Međusobno poverenje: Džozef Bejts (1792-1872.)

„Otac“ Bejts bio je jedan od naših starijih pionira. Kao pomorski kapetan i vlasnik broda, navikao je da upravlja. S vremena na vreme imao je problem da mladim vođama – naročito Džejsmu Vajtu – ukaže poštovanje koje zaslužuju. Zajedno s drugim propovednicima, bio je ponekad u iskušenju da radi nezavisno, nesvesno slabeći rad kolega propovednika.

Ali u svom srcu Bejts je imao poverenja u Božje vođstvo. Godine 1855. predsedavao je sastanku na kome se govorilo o promeni vremena početka i završetka subote. Bejts se odranije zalagao za šest sati popodne. Međutim, prihvatio je odluku donetu na sastanku da to bude vreme zalaska sunca. Starešina Džon O. Korlis seća se Bejtsa: „On je osoba nežnog srca. Znao je kako da ispravi greške na miran način.“⁶

Božji plan o organizaciji se ostvarivao. Iako je to bio težak zadatak, Bog je u tim ranim godinama počeo da stvara Crkvu koja je negovala duh međusobnog poverenja i saradnje.

¹Elen Vajt, Christian Experience and Teaching of Ellen G. White, str. 118.

²Elen Vajt, Life Sketches of Ellen G. White, str. 120,121.

³Elen Vajt, Spiritual Gifts, vol. 2, str. 204.

⁴Elen Vajt, Life Sketches, str. 159.

⁵Advent Review and Sabbath Herald, 3. februar 1859, str. 84.

⁶Review and Herald, 16. avgust 1923, str.

Stenli D. Hikerson

trenutno radi kao beležnik pisama i spisa pri Zaostavštini spisa Elen Vajt u Mičigenu, SAD.

16. januar 1859: Propovedničke porodice, kao što su Džon i Meri Lafborou, počinju da primaju novčanu pomoć nakon što je crkva u Batl Kriku izglasala plan sistematskog dobročinstva.

Alberto R. Tim

Konačni

1860–1863.

Prvi adventisti koji su svetkovali Subotu protivili su se u početku bilo kakvom obliku crkvene organizacije iznad lokalnog nivoa. U njihovim mislima su i dalje odzvanjale reči Džordža Storsa, mileritskog propovednika koji je 1844. godine zapisao: „Nijedna crkva ne može da bude organizovana od strane čoveka, a da ne postane Vavilon onog trenutka kada se organizuje.“ Dva glavna činioca, međutim, vodila su rane adventiste da na kraju ipak uspostave organizovanu strukturu koja je mogla da integriše raštrkane zajednice u skladno telo.

Šesnaesti januar 1859: Propovedničke porodice, kao što su Džon i Meri Lafborou, počinju da primaju novčanu pomoć nakon što je crkva u Batl Kriku izglasala plan sistematskog dobročinstva.

Prvi činilac bio je praktični izazov proistekao iz brojčanog rasta i geografskog širenja pokreta. Do ranih 1860-ih nekoliko grupa vernika koje su svetkovala Subotu bile su raštrkane širom Nove Engleske i prema zapadu u Ajovi i Viskonsinu, koje bi, da su bile prepuštene

12. april 1861: U Americi otpočinje građanski rat kada konfederativne trupe izvršavaju napad na tvrđavu Samter.

1860–1863.

1. oktobar 1860: Na sastanku Generalne konferencije u Batl Kriku, u Mičigenu, doneta je sledeća odluka: „Odlučeno je da naš zvanični naziv bude – adventisti sedmog dana.“

DOGOVOR

same sebi, sigurno krenule putem crkvene samouprave i doktrinarnih rasprava.

Drugi ključni činilac koji je podstakao organizaciju bilo je doktrinarno razumevanje jedinstva svih vernika (vidi Jovan 17,20-23; 1. Korinćanima 12,12-30; Efescima 4,11-16), koje bi se jedino moglo ostvariti kroz model crkvene organizacije sposobne da funkcioniše unutar svake grupe vernika i iznad njih. Tako, posle izbora određenih vođa u mesnim crkvama tokom 1850-ih, usledio je proces organizacije tako što su delegati iz tih crkava pomogli da se izaberu prve regionalne vođe, a zatim vođe Generalne konferencije.

Izbor naziva

Veoma važna stvar u procesu organizacije bio je izbor zvaničnog naziva za izdavački rad i za samu versku zajednicu. Prvog oktobra 1860. godine na sastanku Generalne konferencije u Batl Kriku, u Mičigenu, doneta je sledeća odluka: „Odlučeno je da naš zvanični naziv bude – adventisti sedmog dana.“ Elen Vajt je kasnije izjavila: „Ime koje najviše odgovara jeste ono koje

je u skladu s našim radom, izražava našu veru i obeležava nas kao poseban narod... Ime adventisti sedmog dana iznosi prava obeležja naše vere i daje odgovor razdvojenom umu.“¹

Organizacija

Prvi glavni korak u osnivanju crkvene organizacije iznad lokalnog nivoa bio je formiranje državnih oblasti. U oktobru 1861. godine prva Oblast adventista sedmog dana osnovana je u Mičigenu, čiji su odbor sačinjavali Džon Lafborou, M. Hal i M. E. Kornel. Godine 1862. osnovano je još šest oblasti – Južna Ajova (16. mart), Severna Ajova (10. maj), Vermont (15. jun), Ilinois-Viskonsin (27. septembar), Minesota (oktobar), i Njujork (25. oktobar).

Proces organizacije dostigao je vrhunac osnivanjem Generalne konferencije koja je koordinirala i nadgledala aktivnosti oblasti. Od 20. do 23. maja 1863. godine delegati iz Njujorka, Ohaja, Mičigena, Viskonsina, Ajove i Minesote okupili su se u Batl Kriku, u Mičigenu, da formulišu ustav Generalne konferencije i izaberu njene službenike. Usvojen je predstavnički oblik crkvene organizacije, po kome su delegati iz različitih oblasti birali službenike Generalne konferencije na godišnjem nivou.

Džejms Vajt je jednoglasno izabran za prvog predsednika Generalne konferencije. Međutim, on je odbio da prihvati tu dužnost kako bi se izbegao svaki nesporazum u vezi s njegovim za-

laganjima oko osnivanja te organizacije. Konačno je umesto Vajta izabran Džon Bajington. Juraja Smit i E. S. Voker postali su sekretar i blagajnik Generalne konferencije. Izvršni odbor su činili: Džejms Vajt, Džon Bajington, Dž. N. Lafborou, Dž. N. Endrus i G. V. Amadon. Tako je do sredine 1863. godine, Hrišćanska adventistička crkva imala sledeća tri organizaciona nivoa: mesne crkve, oblasti i Generalnu konferenciju. Unije i divizije nastale su tek početkom dvadesetog veka.

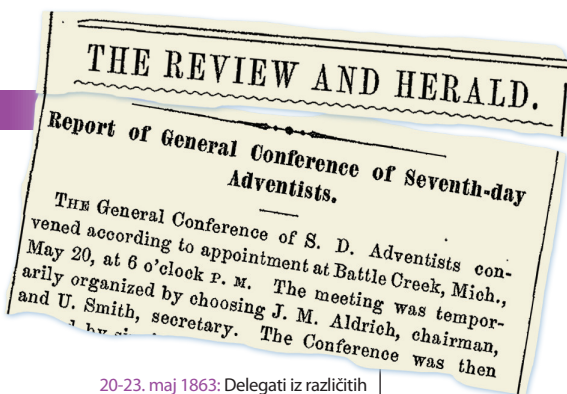
Zbijanje redova

Elen Vajt je organizaciju crkve smatrala preko potrebnom, čak i u poslednjim danima. Ona je upozorila: „Neki su isticali mišljenje da će, što se više približavamo kraju, svako dete Božje postupati nezavisno od bilo kakve verske organizacije. Međutim, mene je Gospod poučio da u ovom delu ne može postojati nešto što bi ličilo na nezavisnost svakog pojedinca. Nebeske zvezde su sve potčinjene zakonu, svaka utiče na drugu da vrše volju Božju, a sve zajedno se pokoravaju zakonu koji određuje njihov put. I narod Božji mora zbijati svoje redove da bi delo Gospodnje moglo snažno i nepokolebljivo napredovati.“²

¹Elen Vajt, Testimonies for the Church, vol.1, str. 223, 224.

²Elen Vajt, Testimonies, vol. 9, str. 258.

Oktobar 1861: Prva lokalna oblast organizovana je u Mičigenu sa Dž. Lafborouom, Mozes Halom i M. Kornelom kao članovima odbora. Oni su izabrali Džozefa Bejtsa za predsednika.

20-23. maj 1863: Delegati iz različitih oblasti organizuju Generalnu konferenciju u Batl Kriku, u Mičigenu.

Alberto R. Tim

je Brazilac i nedavno se pridružio Zaostavštini spisa Elen Vajt kao pomoćni direktor. Oženjen je Marli i imaju troje dece.

Godine 1863. Sjedinjene Američke Države nalazile su se usred okrutnog građanskog rata. Krv je tekla američkim bojnim poljima, brat se borio protiv brata, i svako je bio ubeđen da je Bog na njegovoj strani. Do kraja rata je dva posto stanovništva, 625 000 hiljada vojnika – što danas odgovara broju od 6 miliona – izgubilo život.

Tokom vremena nacionalnih sukoba i podela nešto neverovatno dogodilo se u severnom američkom gradu Batl Kriku, u Mičigenu. Umesto da se bore jedni protiv drugih, braća iz nekoliko država su se okupila da osnuju jednu zvaničnu ujedinjenu versku zajednicu – Hrišćansku adventističku crkvu.

Ime „adventisti sedmog dana“ izabrano je skoro dve godine ranije na sastanku u Batl Kriku održanom 1. oktobra 1860. godine. U naredne dve godine, crkve u sedam država organizovale su se u državne oblasti, od kojih je Mičigenska oblast osnovana prva – 1861. godine.

Na poziv Mičigenske oblasti, predstavnici ostalih oblasti sastali su se od 20. do 23. maja 1863. u Batl Kriku, da se zvanično organizuju kao denominacija, usvajajući ustav, birajući službenike, i definišući uloge i odgovornosti Generalne konferencije i njenih službenika.

To je bilo potpuno drugačije iskustvo od onog koje su manje od dve decenije pre toga iskusili ljudi koji su očekivali Isusov drugi dolazak, kada su uplakani posmatrali kako 22. oktobra otkucava ponoć, svesni da Isus nije došao.

„Ko smo mi?“

Zašto je važno ne zaboraviti

Osnovne biblijske istine

Iako je razočaranje bilo gorko iskustvo, mala grupa vernika nije odbacila svoju veru. Ponizno i u molitvi proučavali su Sveto pismo. U narednih petnaest godina njihov broj se povećao pošto su održali niz biblijskih konferencija. Marljivim proučavanjem počeli su da shvataju istine koje su vekovima bile zane-marivane:

■ ponovno isticanje doslovnog drugog Hristovog dolaska koje će istovremeno svi moći da vide širom sveta.

■ Hristova služba u pravoj nebeskoj svetinji gde je počeo istražni sud 22. oktobra 1844.

■ svetkovanje subote sedmog dana

■ mrtvi „spavaju“, ne znaju ništa, sve do Isusovog povratka

■ objavljivanje tri anđeoske vesti iz Otkrivenja 14 širom sveta: objavljivanje „večnog jevandjelja“, izricanje suda, upućivanje poziva svima da slave Tvorca, objašnjavanje pada duhovnog „Vavilona“, upozoravanje ljudi da ne prime „žig zveri“, prepoznavanje kraja vremena, osta-

tak kao oni koji „drže zapovesti Božje i veru Isusovu“ (12. stih).

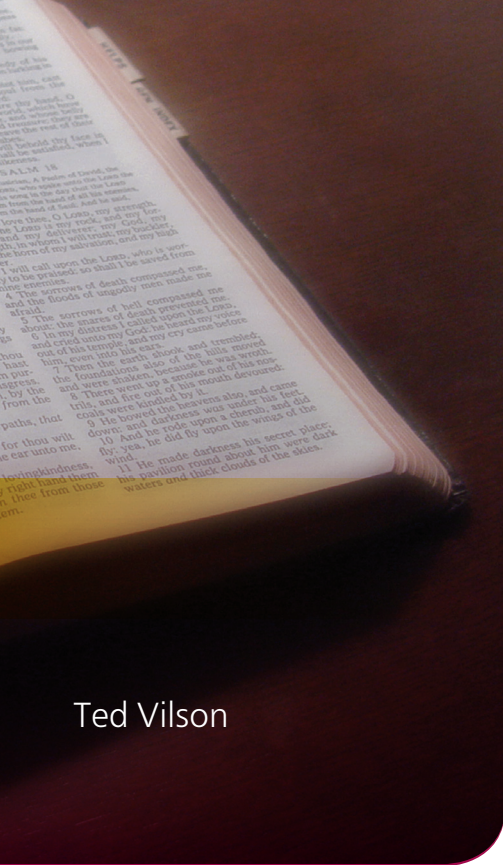
Taj ostatak „imaće svedočanstvo Isusovo“ (Otkrivenje 12,17), a to „svedočanstvo Isusovo“ je „duh proroštva“ (Otkrivenje 19,10). Dar proročkog vođstva bio je prepoznat u vizijama i spisima Elen Vajt i proglašen je izvorom stalnog vođstva Crkve ostatka.

Nijedna druga crkva nije prihvatila ove važne biblijske istine.

Onda i sada

Ova važna biblijska otkrića, kao i naglašavanje važnosti da se ona objave svetu, dovela su do zvaničnog organizovanja Hrišćanske adventističke crkve 21. maja 1863. Novo-organizovana crkva imala je otprilike 3500 vernika rastrkanih duž nekoliko severnih država u SAD.

Danas smo verska zajednica zastupljena u čitavom svetu sa više od 17 miliona vernika, 73 526 crkava i 67 276 ustanova u 209 zemalja, koja deluje i štampa na 924 jezika, sa 1,7 miliona učenika koji po- hađaju nastavu u 7883 škola širom

Ted Wilson

sveta. Crkva služi milionima ljudi zahvaljujući radu 173 bolnice i sanatorijuma, 133 doma za stara lica, 238 klinika i dispanzera, 36 sirotišta i domova za decu.

Slavimo Boga za divne stvari koje je učinio! Ipak, dok obeležavamo 150 godina od nastanka Hrišćanske adventističke crkve, shvatamo da ne želimo više da proslavljamo godišnjice, već da idemo kući.

Sada je pravo vreme da preispitamo šta je navelo adventiste da se pre jedan i po vek organizuju u Hrišćansku adventističku crkvu, i da utvrdimo da li ti razlozi pripadaju prošlosti, ili važe i danas.

Verska klima devetnaestog veka

Do druge polovine devetnaestog veka mnoštvo hrišćanskih verskih zajednica već je postojalo u razvijenom svetu i u mnogim područjima koja su bila pod upravom Zapadnih zemalja. Protestantizam je cvetao u Evropi, na britanskim teritorijama širom sveta i SAD, među kojima su prezbiterijanska, kongregaciona,

luteranska, episkopalna, baptistička i metodistička crkva. Rimokatolička crkva je imala snažan uticaj u Evropi, Latinskoj Americi, i u nekim delovima Azije i Severne Amerike, gde su katolici bili u manjini, ali čiji se broj povećavao. Irski i nemački imigranti osnovali su prvu Rimokatoličku crkvu 1863. godine u Batl Kriku u Mičigenu.

Kada su se adventistički vernici okupili, njihova namera nije bila da osnuju još jednu denominaciju, već da proučavaju Bibliju i slede ono što su naučili. Međutim, otkrivajući istinu za istinom, uključujući i važnost objavljivanja treće anđeoske vesti svetu, i vođeni brojnim vizijama datim Elen Vajt tokom 1850-ih, vernici su uvideli da je neophodno da osnuju zvaničnu organizaciju ako žele uspešno da izvrše delo koje im je Bog poverio.

Do maja 1863. godine adventisti sedmog dana imali su jasnu sliku:

1. ko su – ostatak iz Otkrivenja 12 i 14,
2. koja je njihova misija – da objave tri anđeoske vesti svetu.

Iako je Crkva nastavila da uči i raste, kako su otkrivane nove istine potvrđene proročkim darom Elen Vajt, srž njenog identiteta, opisan u Otkrivenju 12,17 nikada nije izgubljen iz vida.

Kriza identiteta?

Da li je naš identitet i svrha postojanja i danas jasna kao pre 150 godina? Ili je naš pogled zamagljen i nismo sigurni da li i dalje imamo jedinstvenu svrhu i misiju?

Sećam se jednog iskustva od pre nekoliko godina kada me je neko upitao šta je moj najveći izazov. Razmislio sam za trenutak, a onda odgovorio da je jedan od naših najvećih izazova da ne zaboravimo da smo mi jedinstveni pokret. Osoba me je pogledala i upitala: „Zaista? Da li smo?“ Tada je rekla: „Ja sam

prvo hrišćanin, a onda adventista.“ Naravno, mi jesmo adventistički hrišćani, ali imamo poseban zadatak koji drugi ne obavljaju.

Da li je „jedinstven“ = „bolji“?

Ko smo mi kao jedinstveni pokret? Božja Crkva ostatka. Da li to znači da smo bolji od drugih? Naravno da ne. Svima nam je potrebna Hristova sila kojom nas opravdava i posvećuje. Isus nam pruža spasenje i svoju sveobuhvatnu milost i pravdu.

Ali mi jesmo jedinstveni pokret, narod Knjige, proročki pokret, narod koji veruje u proročanstva zapisana u Danilu i Otkrivenju. Verujemo u proročke znake date tokom istorije, koji su bili prorečeni pre nego što su se ostvarili, i koji su nas vodili ka razumevanju onoga što smo i gde je naše mesto u ovozemaljskoj istoriji. Danilo 8,14 otkriva važnu istinu o tome šta se dogodilo 1844. godine, i da je vest o svetinji silna i značajna vest upućena svetu u svim vremenima – naročito u poslednjim danima ove Zemlje.

„Sada je pravo vreme da **preispitamo** šta je navelo adventiste da se pre jedan i po vek organizuju u Hrišćansku adventističku crkvu, i da utvrdimo da li ti razlozi pripadaju prošlosti, ili važe i danas.“

Poziv

Živimo u najsvečanijem vremenu u ljudskoj istoriji. Pozvani smo da objavimo Božju neverovatnu vest o spasenju kroz Hrista i Njegovu pravdu. Potrebno je da znamo ko smo ako želimo da nosimo tu vest silom Svetoga Duha. Potrebno je da razumemo zašto postojimo kao adventni pokret.

Treba da razumemo poseban poziv koji nam Bog upućuje. Ne možemo da prihvatimo taj identitet na samoživ, egocentričan način, već da ponizno shvatimo da Hrišćanska adventistička crkva ispunjava osobine Božjeg naroda ostatka, kako je prikazano u Otkrivenju 12,17. Znamo da će Crkva na kraju biti ujedinjena i snažna!

„Pokazano mi je da kažem adventistima širom sveta“, zapisala je Elen Vajt 1908. godine, „Bog nas je pozvao da kao narod budemo Njegovu posebno blago. On je rekao da će Njegova crkva na Zemlji stajati savršeno ujedinjena u Duhu i savetu Gospoda nad vojskama do kraja vremena“ (Izabrana svedočanstva, knjiga 2, str. 397).

Mi smo divna raznolika crkva, ujedinjena u Hristu i dragocenoj biblijskoj istini. Mi smo međunarodna porodica u svakom delu planete, koja objavljuje Božju mi-

lost, ujedinjena Svetim Duhom i osnovnim biblijskim istinama.

Velika prednost

Imamo veliku prednost da pripadamo nečem mnogo većem od samo još jedne verske zajednice ili crkve – pripadamo adventnom pokretu koji je Bog pozvao na kraju vremena zbog jedinstvenog cilja. Mi smo Crkva koja je prošla kroz izazovna vremena i koja će, po biblijskim proročanstvima i spisima Elen Vajt, proći kroz velika iskušenja u budućnosti. Mi smo crkva koja se ne oslanja na tradiciju ili ljudsko rasuđivanje, već se u potpunosti oslanja na pisanu Božju reč kao jedini temelj, i na živu reč, Isusa Hrista. Mi smo crkva koja ne crpi snagu iz sebe, već u potpunosti prihvata Gospodnji savet iz Zaharije 4,6: „Ne silom ni krepošću nego duhom mojim, veli Gospod nad vojskama“.

Nemojte da vas je sramota

Nikada nemojte da vas je sramota što ste adventista, član Božje Crkve ostatka. Milioni ljudi širom sveta čekaju da adventisti ustanu, progovore i podele dragocene biblijske istine na kojima je naša Crkva osnovana. Vest trojice anđela je razlog zašto je Bog podigao adventistički pokret. Mi imamo nalog s neba da

propovedamo večno jevanđelje i Hristovu pravdu, da hrabro objavimo pad vavilonske lažne religije, i da upozorimo svet da ne primi žig zverin, već da bude zapečaćen pečatom Božjeg večnog znaka autoriteta – sedmim danom Subotom.

Isus uskoro dolazi! Uskoro ćemo na nebu na istoku ugledati mali, taman oblak veličine pola pesnice. Postajace sve veći i svetliji. Celo nebo će posmatrati taj vrhunski događaj ovozemaljske istorije. Svako će ga ugledati u isto vreme. A tamo, usred miliona anđela biće Onaj koga čekamo – ne poniženo, ranjeno Jagnje, ne Prvosveštenik, već Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima, Isus Hristos naš Iskupitelj!

Podići ćemo pogled i reći: „Ovo je Bog koga smo čekali.“ Hristos će pogledati i reći: „Dobro, slugo, dobri i verni, dođi u radost Gospodara svojega“, i mi ćemo biti uzeti ka Gospodu da večno budemo s Njim – divan kraj adventnog putovanja!

Ted Vilson je
predsednik Hrišćanske
adventističke crkve.

Mark Finli

Posle 2000 godina još čekamo

Pre nego što se uzneo na nebo, Isus je svojim učenicima dao ohrabrujuće obećanje: „I kad otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja“ (Jovan 14,3). Međutim, to je bilo pre dve hiljade godina. Obećanje se još uvek nije ispunilo, Isus još nije došao. Verni ljudi očekuju Njegov dolazak vekovima. Neki su određivali datume Njegovog dolaska, ali svaki put su doživeli veliko razočaranje.

Zašto Isus nije došao? Zašto se Njegov dolazak odlaže? Šta On čeka? U sledećem proučavanju potražićemo odgovore na ova pitanja.

1 Po Mateju 24,36 ko jedino zna tačno vreme Isusovog dolaska?

Bog nije objavio tačno vreme Isusovog povratka. Da su učenici znali da će se Isusov dolazak desiti 2000 godina kanije, sigurno bi bili veoma obeshrabreni. S obzirom da ne znamo dan Njegovog dolaska, imamo razlog da svakoga dana budemo spremni za Njegov dolazak.

2 Na osnovu tekstova apostola Pavla iz 1. Timotiju 2,3,4 za čim Bog čezne?

Bogu nije ništa važnije od spasenja onih koje je Isus došao da spase. On čezne da svako ljudsko biće prihvati Isusovu žrtvu na Golgoti i bude zauvek spaseno.

3 Pročitajte 2. Petrovu 3,9,10. Kako treba da shvatimo Božja obećanja o Isusovom ponovnom dolasku? Da li će ih Bog ispuniti?

Bog uvek ispunjava svoja obećanja. Apostol Pavle nudi važan odgovor kada je u pitanju odlaganje Gospodnjeg povratka. Jedan od razloga zašto Isus još nije došao je taj što Bog „trpi, jer neće da ko pogine“ (9. stih). Bog čeka i pati je su posledice greha na ovoj zemlji sve očiglednije. On čini sve što može da spase svaku osobu.

4 Pročitajte Matej 24,14 i Otkrivenje 14,6,7. Na osnovu ovih tekstova, šta treba da se desi pre Isusovog ponovnog dolaska?

Kada svaka osoba bude imala priliku da prihvati Isusa i Njegovu poruku za poslednje vreme i napravi konačnu, nepromenljivu odluku za ili protiv Hrista, Isus će doći. Pročitajte takođe Otkrivenje 22,10-12.

5 Pročitajte Marko 4,26-29 i Otkrivenje 14,14-20. Šta još utiče na odlaganje Hristovog povratka?

U Novom zavetu ideja žetve je povezana s drugim Isusovim dolaskom. Isus će doći u vreme žetve. Plodovi Svetog Duha ispoljeni u životu Božjeg naroda otkriće divan Isusov karakter pred svetom koji čeka i univerzumom koji posmatra. Božja ljubav će biti otkrivena kroz Njegovu crkvu. Obilna milost živoga Hrista i Njegova sila koja menja biće u potpunosti otkriveni kroz Hristov narod pred celim svemirom (Efescima 3,8-12). Sebičnost, pohlepa i ponos zloga biće u potpunosti otkriveni u njegovim sledbenicima. Biće povučena jasna linija između ljubavi i mržnje, egoizma i nesebične službe. Čitav svemir će uvideti da je Božji put ljubavi i dobrote najbolji.

6 Pročitajte Titu 2,11-14. Kako nada u skori Hristov dolazak utiče na naš život danas?

7 Pročitajte 1. Jovanovu 3,1-3. Koji je konačni rezultat Božje ljubavi koja nam je tako milostivo data? Kako Njegova ljubav menja naš život i ponašanje? Kada donesemo svesnu odluku da prihvatimo Isusa, postajemo sinovi i kćeri Božje. Opravdani smo, spaseni Njegovom milošću. Bićemo posvećeni, promenjeni Njegovom ljubavlju, ako svakoga dana hodimo s Njim. Iako izgleda nemoguće, On će nas promeniti u Njegovo obličje i dati nam silu da otkrijemo Njegov karakter pred svetom.

Otkupljenje je od početka do kraja čudo neverovatne milosti Božje koja menja naš život.

Hrišćanska adventistička crkva u svetu

STATISTIKA

Odnos adventista
i neadventista

1:407

Po verniku

FINANSIJE:

\$181

Vernici
17,214,683

(30. jun 2011.)

ČLANSTVO:

Ukupan broj
zemalja
232

Zemlje u kojima
ima adventista
209

Deseci i
darovi

\$2,900,945,610
u 2010.

INSTITUCIJE:

Medija
centar

14

OBRAZOVANJE:

63

izdavačke kuće/
grane

173
bolnice i
sanatorijuma

1,668,754
učenika u adventis-
tičkim školama – svi
nivoi

7,883

adventističkih škola –
svi nivoi

20

fabrika
hrane/industrija